

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **S. P.**

státní příslušnost Ukrajina

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-74/LE-BA04-VL16-2020, ze dne 5. listopadu 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a dne 27. 7. 2020 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodl o jeho žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Neudělení mezinárodní ochrany odůvodnil žalovaný tím, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí prošel podmínky pro jednotlivé formy azylu a u každé z nich zdůvodnil, proč je žalobce nesplňuje. Následně se žalovaný zabýval podmínkami pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se závěrem, že žalobce netvrdil, že by mu v zemi původu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině již v roce 2000 zrušen ani mu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b). K podmínkám doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný uvedl, že bezpečnostní situace na Ukrajině je po podpisu Minských dohod v roce 2015 relativně stabilizovaná a nadále zůstává klidná, pouze na východě je napjatá, včetně Doněcké oblasti. Bezpečnostní incidenty se soustřeďují na tzv. linii dotyku, případně se koncentrují do klíčových oblastí tohoto ozbrojeného konfliktu, např. do okolí měst Doněck nebo Mariupol, ve kterých dochází k porušování příměří. Žalovaný se tak ztotožnil s žalobcem, že v místě jeho původního bydliště (Doněcká oblast) probíhá ozbrojený konflikt, jinak však situaci na Ukrajině nelze označit za totální konflikt, při kterém by již z pouhé přítomnosti na daném území byl vystaven reálnému nebezpečí každý civilista. Žalobce sice pochází z Doněcké oblasti, má však zcela reálnou možnost přestěhovat se do jakékoliv části Ukrajiny nezasážené konfliktem. Podle informací žalovaného jsou možnosti stěhování standardní a úřední omezení neexistují. Ve vztahu k vnitřně přesídleným osobám navíc existují legislativní opatření, včetně programů pro tyto osoby. Žalovaný v této souvislosti výslovně poukázal na zákon o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob. Dále žalovaný konstatoval, že se v případě žalobce nejedná o osobu s jakkoliv speciálními potřebami, neboť je dospělý, právně způsobilý, může po zemi svobodně cestovat a kdykoliv má možnost se zaregistrovat jako vnitřně vysídlená osoba a využít tak státní pomoci se svým přesídlením. Žalovaný dále neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce tak podle závěru žalovaného nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje ani podmínky podle § 14b téhož zákona, protože z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu, z výpovědi žalobce ani z učiněných zjištění nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Na závěr žalovaný zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v České republice.

3. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného dne 26. 11. 2020 včasnou žalobu, kterou doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. V doplnění žaloby namítl, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci při jeho návratu na Ukrajinu a okolnosti svědčící o nemožnosti vnitřního přesídlení. Žalobce zdůraznil, že pochází z Doněcké oblasti, která je zasažena ozbrojeným konfliktem a nesouhlasí se zcela nelogickým závěrem žalovaného, že v místě bydliště žalobce neprobíhá takový konflikt, pro který by žalobce splňoval podmínku § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce dále namítl, že se nemůže vnitřně přesídlit v rámci své vlasti, s tím, že subjektům, jež mají koordinovat pomoc na zajištění bydlení a sociální podporu vnitřních přesídlenců, chybí finanční prostředky. Kvůli konfliktu na východě země vzrostla nezaměstnanost a poměry na trhu práce jsou špatné, zvláště pro osoby z oblastí zasažených boji. Osoby z východní Ukrajiny jsou fakticky diskriminovány a neexistuje mechanismus, jehož prostřednictvím by bylo možné této situaci čelit. Podle žalobce se žalovaný, který připouští problémy vnitřně vysídlených, nevyjadřuje dostatečně přezkoumatelně k tomu, zda byly tyto problémy vyřešeny. Pouze odkazuje na existenci legislativních opatření, avšak k jejím faktickým dopadům mlčí. Kvůli zřejmě diskriminaci nemohou osoby z východu země reálně získat přístřeší či zdroj obživy a ceny bydlení, energií a potravin dramaticky rostou. Asistence pro vnitřní vysídlenec není funkční. Nedokáže-li vnitřní vysídlenec sehnat do dvou měsíců práci, může mu být odebrána sociální pomoc. Finanční asistenci lze pobírat maximálně šest měsíců, ani ona nepokryje základní potřeby a jde o nejistý mechanismus. Co se týče problémů s bydlením, neuplatňují se v praxi ustanovení o půlročním bezplatném bydlení, nájemné ve městech prudce stoupl, v oblasti bydlení dochází k diskriminaci vnitřních přesídlenců, pro ubytování těchto osob ani neexistuje státní program. Pokud jde o hledání práce, nevyplývá ze správního spisu reálná možnost si dostatečně výdělečnou možnost zajistit, resp. údaje obsažené ve správním spisu takovou možnost silně zpochybňují. Žalobce rovněž poukázal na to, že jeho věk přesáhl 50 let a takové osoby jsou samy o sobě z důvodu věku zaměstnavateli diskriminovány. Věk 50 let bývá obecně chápán jako určitý symbolický přelom, od něž lze hledat práci obtížněji. O zaměstnatelnosti žalobce po návratu do vlasti tak panují zcela reálné obavy. O vyhlídkách na nalezení zaměstnání ve venkovských oblastech podklady obsažené ve správním spisu mlčí. Z rozhodnutí žalované tedy není zřejmé, jestli žalovaný shledal možnost návratu žalobce do místa jeho původního bydliště jako reálnou, respektive jak toto zjištění odpovídá obsahu správního spisu. Kromě toho je třeba zohlednit i současné problémy s výskytem onemocnění COVID-19, neboť žalobce neví, zda a jak by se mohl do země původu navrátit a jaké vyhlídky by tam měl.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi jeho původu, unesl své důkazní břemeno a situaci žalobce hodnotil individuálně. Žalovaný zdůraznil, že ozbrojený konflikt na Ukrajině není rozšířen na celé území a nelze ho považovat za totální konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na které je Ukrajina administrativně členěna a v ostatních oblastech je bezpečnost situace stabilní a pod kontrolou centrální ukrajinské vlády. Žalovaný zdůraznil, že žalobce má možnost vnitřního přesídlení.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný sdělil, že netrvá na ústním jednání ve věci a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 27. 7. 2020 žádost o mezinárodní ochranu. V žádosti označil současnou státní příslušnost k Ukrajině, dále uvedl, že nikdy nebyl v žádné politické straně ani se neangažoval, posledním místem bydliště ve vlasti bylo město Jenakijevo v Doněcké oblasti. Do České republiky přijel naposledy v prosinci 2002 a od té doby nevycestoval. Měl zde azyl. Jedná se již o jeho druhou žádost. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že tam, kde žije, je bojová zóna, nemá kde bydlet, 18 let tam nebyl a nikoho tam nezná, tady má práci. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle protokolu ze dne 31. 8. 2020 mimo jiné uvedl, že dům, ve kterém na Ukrajině bydlel, je údajně zničen, což ví od kamaráda. Jeho žena zemřela, kde žije dcera, to neví, dvacet let s ní nebyl v kontaktu. Do České republiky přijel pracovat, měl ochranu na 5 let, ale pak si nevyzvedl dopisy a o ochranu přišel. Na dotaz, zda měl ve vlasti někdy problémy se státními orgány, úřady, policií, odpověděl „Ne neměl. Nic mi tam nehrozí.“ Nebyl ani trestně stíhán. V případě návratu do vlasti vůbec neví, kam by jel a co by dělal, nikoho tam nemá. Na dotaz, zda by se mohl usadit v jiné části Ukrajiny, žalobce odpověděl, že neví, u dcery ale ne, má k tomu osobní důvod. Tady má práci, na Ukrajině by byl bezdomovec.
7. Součástí spisové dokumentace jsou také Informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) – „*Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu*“ ze dne 8. 8. 2020, „*Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby*“ ze dne 25. 4. 2020 a „*Vnitřně vysídlené osoby, Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence*“ ze dne 20. 2. 2019. Dne 14. 9. 2020 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí a dodal, že neví, co by na Donbase dělal, jsou tam vojáci, není tam práce, práci má tady.
8. Z § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14 téhož zákona, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
9. Žalobce v žalobě nenamítal, že by mu měla být udělena jakákoli forma azylu (§ 12 až § 14). Jeho žalobní námitky směřují podle obsahu výhradně proti závěru žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu,

jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

11. Podle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Žalobce v žalobě protestoval v první řadě proti závěru žalovaného, podle kterého v místě jeho bydliště neprobíhá takový konflikt, pro který by splňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. K uvedené námitce je nutno předně uvést, že citovaný dílčí závěr žalovaného nelze vytrhávat z kontextu celého odůvodnění, ale je třeba posuzovat odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celek. Žalovaný nezpochybňoval, že na východě Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, naopak na straně 8 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že „v konkrétních částech Ukrajiny, včetně Doněcké oblasti, kde bylo jeho původní bydliště (myšleno žalobce), respektive v oblasti hraniční, probíhá ozbrojený konflikt.“ Současně však žalovaný konstatoval, že ve zbývajících částech Ukrajiny ozbrojený konflikt neprobíhá a žalobce může využít možnosti vnitřního přesídlení. Jedná se přitom o alternativu, která je při splnění podmínek v rozhodovací praxi správních soudů akceptována, a to i výslovně v souvislosti s obyvateli Ukrajiny, kteří mají bydliště v Doněcké nebo Luhanské oblasti, v jejichž částech nadále probíhá ozbrojený konflikt. Např. v usnesení ze dne 19. 9. 2019, č. j.: 6 Azs 152/2019 – 33, Nejvyšší správní soud konstatoval: „Stěžovatel sice pochází z východní části Ukrajiny, konkrétně z Luhanské oblasti, která je ozbrojenými střety mezi ukrajinskými silami a Luhanskou nezávislou republikou přímo dotčena, Nejvyšší správní soud však v řadě svých rozhodnutí uznal možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny (například usnesení ze dne 24. května 2017 č. j. 2 Azs 59/2017 – 27, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 14. dubna 2015 č. j. 10 Azs 17/2015 – 51; usnesení ze dne 28. března 2018 č. j. 10 Azs 12/2018 – 31 se týkalo stěžovatele pocházejícího z Doněcké oblasti, tedy z druhé z oblastí bezprostředně ovlivněných konfliktem), které má přednost před udělením mezinárodní ochrany (jak vyplývá z § 2 odst. 7 zákona o azylu), a zdůraznil kolísající charakter konfliktu, který nepředstavuje konkrétní individualizované nebezpečí vůči každému, kdo ve východních oblastech Ukrajiny pobývá (srov. například usnesení ze dne 24. září 2018 č. j. 5 Azs 55/2017 – 27 či ze dne 7. března 2019 č. j. 10 Azs 261/2018 – 38). Nelze sice vyloučit výjimečné případy, kdy lze o možnosti vnitřního přesídlení pochybovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2017 č. j. 4 Azs 197/2016 – 94), nic však nesvědčí o tom, že by stěžovatelův případ mezi takové výjimky patřil (obdobně například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 440/2017 – 27).“ V usnesení ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018-40, Nejvyšší správní soud zmínil, že: „Nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který

zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám-mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám.“

13. Žalovaný se vnitřním přesídlením zabýval, vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce. Jeho závěry jsou sice stručné, podle přesvědčení krajského soudu však odpovídají tomu, co žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Žalobce ve správním řízení k otázce možnosti návratu na Ukrajinu pouze uvedl, že vůbec neví, kam by jel, co by tam dělal, nikoho tam nemá, nemá tam práci, na Ukrajině by byl bezdomovec. K dotazu, zda by se mohl usadit v jiné části Ukrajiny, odpověděl, že neví, ne však u dcery. S výjimkou uvedené neochoty návratu a stěhování do míst, ve kterých nikoho nemá a možných ekonomických potíží, však žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by bránily reálné možnosti přestěhovat se do jiné části Ukrajiny nezasážené konfliktem, kde je bezpečnostní situace stabilní. Ze zdrojů obsažených ve správním spise přitom vyplývá, že na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřního přesídlení do bezpečných oblastí s tím, že situace vnitřních přesídlenců není disproporčně horší než situace ostatních občanů Ukrajiny, jakkoliv se vnitřní přesídlenci potýkají s některými obtížemi (viz informace OAMP „*Vnitřně vysídlené osoby, Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence*“ ze dne 20. 2. 2019“). Žalovaný zcela správně poukázal především na zákon o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob, který poskytuje všeobecný rámec pro poskytnutí ochrany vnitřně přesídleným osobám, mimo jiné přístup k základním právům, poskytování ochrany proti diskriminaci a nucenému navrácení a zajištění pomoci v případě dobrovolného návratu a zároveň zajišťuje a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Jak se podává z uvedené informace OAMP, tak podle tohoto zákona mají vnitřně vysídlené osoby možnost registrace, na kterou se váží nejrůznější benefity, především státní podpora nebo nárok na podporu ubytování. Rozhodně tedy nelze říct, že by těmto osobám hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy na základě prostého faktu, že se jedná o vnitřně vysídlené osoby.
14. Žalobce sice v žalobě částečně rozšířil své námitky proti možnému přesídlení, omezil se však na obecná konstatování o ničím nepodložené faktické diskriminaci, na domněnky o možném odebrání sociální pomoci po dvou měsících, kdy vysídlenec nedokáže sehnat práci (žalobce uvedenou domněnku ničím nedoložil a krajský soud pro ní nedohledal oporu ve spise), na nedostatečnou finanční asistenci, která nepokryje základní potřeby a na nemožnost získat zaměstnání s ohledem na svůj věk. Dále poukázal na to, že se v praxi neuplatňují ustanovení o půlročním bezplatném bydlení, což však rovněž zůstalo v rovině nedoloženého tvrzení. Předmětná zpráva OAMP ze dne 20. 2. 2019 se věnuje ubytování vnitřně přesídlených osob v bodě 3, podle kterého mají vnitřně vysídlené osoby podle ukrajinského práva nárok na poskytnutí ubytování. Jakkoliv se z této zprávy podávají také problémy spojené s ubytováním (neadekvátní ubytování ve státních zařízeních, zvyšování nájemného), tak nelze sdílet obavy žalobce, že by se musel stát bezdomovcem. Krajský soud zdůrazňuje, že nehodlá bagatelizovat obtížnou životní situaci žalobce a lze důvodně předpokládat, že případný návrat do vlasti bude spojený s řadou komplikací, zákon o azylu však neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu a primárně nemůže sloužit k řešení pobytové situace v České republice. Takové problémy, pro které by vnitřní přesídlení žalobce nebylo objektivně možné, resp. by jej nebylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, se z odůvodnění napadeného rozhodnutí a ze správního spisu nepodávají a ani žalobce takové důvody

v žalobě nedoložil. K obavám žalobce spojených s jeho věkem krajský soud dodává, že souhlasí se žalovaným, že žalobce nepředstavuje zranitelnou osobu. Jedná se o dospělého muže v produktivním věku, u kterého lze rozumně předpokládat, že bude schopen běžného života na Ukrajině právě v rámci vnitřního přesídlení.

15. Poslední poznámka v doplnění žaloby o problémech s výskytem onemocnění COVID-19 již byla formulovaná natolik obecně, že na ni lze reagovat pouze tak, že výskyt pandemie v zemi původu není bez dalšího univerzálním azylovým důvodem.
16. Krajský soud uzavírá, že žalobní body jsou nedůvodné, a protože nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
18. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 2. 12. 2020 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje hradí podle uvedeného zákonného ustanovení stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši určené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
19. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což již bylo zohledněno při rozhodování o ustanovení zástupce) a žalovaný byl v řízení úspěšný, protože ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 14. dubna 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje